

Arrest

nr. 79 153 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Tunesische nationaliteit, kwam België binnen op 15 juli 2008. Zij was in het bezit van een paspoort met een Schengenvisum C (kort verblijf) geldig voor 30 dagen. Zij deed een aankomstverklaring op 30 juli 2008 te Heist-op-den-Berg.

1.2. Na het verstrijken van haar visum verlaat verzoekster het grondgebied niet, maar schrijft zich in voor een cursus Nederlands voor het schooljaar 2008/2009. Voor de twee daarop volgende schooljaren

schrijft zij zich in voor het 2e en 3^e leerjaar verzorging BSO in het Sint Ursula-instituut te Sint Katelijne-Waver.

1.3. Zij trok in bij haar ex schoonzus, A. V., thans alleenstaande.

1.4. Op 27 augustus 2008 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 4 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 16 mei 2009 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Bij arrest nr. 30.813 van 31 augustus 2009 verwierp de Raad het beroep tegen beide beslissingen.

1.8. Op 25 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag tot regularisatie van verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag wordt aangevuld op 8 januari 2011.

1.9. Deze aanvraag wordt op 8 december 2011 onontvankelijk verklaard. Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aangehaalde redenen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de scholing betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid, daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch degelijke bewijzen kan voorleggen, kan zij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Wat betreft het argument dat haar vader ziek is en niet in staat is voor haar te zorgen in het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meerderjarig is. Dit argument kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument dat haar broer en moeder legaal in België zouden verblijven en een verplichte terugkeer naar het land van herkomst een schending van art. 8 EVR zou betekenen: er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel en eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Dat betrokkene Nederlands spreekt, een vrienden –en kennissenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, werkwilbig is, zijn elementen van integratie en deze behoren tot de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek in toepassing van art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt: “A. Vooraf: de middelen. Aangezien de middelen samengevat als volgt kunnen worden opgesomd: De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht in bestuurszaken in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 8 van het EVRM, artikel 203 van het BW, artikel 22 van de Grondwet en het Eerste Protocol bij het EVRM. Deze middelen worden in het deel in gronde per het door DVZ opgeworpen argument uitgewerkt. B. Ten gronde. Aangezien dient te worden vastgesteld dat DVZ drie middelen heeft ontwikkeld in de bestreden beslissing om verzoekster een verblijf in België te weigeren van meer dan 3 maanden is:

A. De gevolgde studies zijn geen buitengewone omstandigheid omdat verzoekster niet langer schoolplichtig is. Aangezien DVZ stelt dat verzoekster niet langer schoolplichtig is, en zelfs indien ze zou ingeschreven zijn in een hoge school of universiteit zij via een studentervisum gebruik kan maken om alhier te studeren. Aangezien in het aanvullend verzoekschrift duidelijk werd gesteld dat de

onderbreking van een schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Aangezien de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de onderbreking van een schooljaar voor kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en zulks zelfs een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Zie Raad van State, 6 maart 2001, nr. 93.760, R.D.E 2001, nr. 113; Zie Raad van State, 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, nr. 117; Zie Raad van State, 19 mei 1999, nr. 103.410, Y.V.R. 1998; Zie Raad Van State, 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E 1998, nr. 98; Zie Raad van State 1 juni 2004, G/A nr. 131.962, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2004, blz. 347; Zie Raad van State 27 oktober 2004, nr. 136.791, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2005, blz 164. Aangezien, meer nog, door de Raad van State wordt aangenomen dat de plotse onderbreking in het midden van een schooljaar, zoals in casu, waarbij de kinderen in een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten, terwijl ze hier goed zijn geïntegreerd, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Zie Raad van State 29 november 2006, nr. 165.253. "Considérant que les requérants font valoir que leurs enfants "subiraient un préjudice difficilement réparable si, en pleine scolarité, ils devaient, par le fait d'une exécution immédiate de la décision d'éloignement du territoire, revenir en ex-Yougoslavie en y reprendre brusquement une scolarité dans un tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans lesquelles ils sont bien intégrés". Dat dit alles trouwens in het licht van de rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter staat welke een verblijfsrecht toekent aan het ganse gezin met schoolgaande kinderen op basis van het eerste protocol van het EVRM (zie vonnis Brussel van 3 1/05/2006 (A.R. 06/739/C)) waarbij de Belgische staat werd veroordeeld tot het afleveren van het bewijs van de inschrijving in het Vreemdelingenregister. Er kan inderdaad zelfs verwezen worden naar het EVRM van 23/07/1968 en het ECRM van 09/12/1980 gekend onder het nummer 8840/80. Dat ook het kinderrechtenverdrag de Staten ertoe verplicht om maatregelen te nemen om regelmatige schoolbezoeken te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat te verminderen (zie artikel 28). Dat DVZ haar motiveringsplicht schendt door niet te antwoorden op bovenvermelde rechtspraak. Aangezien overigens het Eerste Protocol bij het EVRM bepaalt dat aan niemand het recht op onderwijs kan ontzegd worden en ook niet aan meerderjarigen. Zie Kort. ged. Brussel, 31 mei 2006, T. Vreemd. 2006, afl. 4, 427. Dat dit ook de reden is waarom artikel 203 van het BW toepasselijk is nu de moeder van verzoekster alhier verblijft en verzoekster het recht heeft om tussenkomst van haar ouders de verdere opleiding te vragen wat conform artikel 8 van het EVRM betrekking heeft op het gezinsleven en waaraan de overheid niet kan raken tenzij indien zij een disproportionele inmenging kan aantonen. Aangezien DVZ zich ervan bewust zou moeten zijn dat het volgen van de gewone procedure tot het bekomen van een studentervisum inzake niet van toepassing is daar de gebruikelijke leerloopbaan van BSO maximaal kan spreken van een specialisatie jaar, hetwelk niet kan gevolgd worden in een universiteit of hogere school. Dat DVZ verzoekster moet aanvaarden met haar mogelijkheden die maken dat zij enkel via deze bijzondere procedure artikel 9bis haar schoolloopbaan kan vervolmaken. Aangezien in een vonnis van 23 januari 2007 de Brusselse kortgedingrechter een attest van immatriculatie verleende aan een meerderjarige vreemdeling tot het einde van diens studies verpleegkunde. De rechter baseerde zich daarvoor op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet, met name het recht op de bescherming van het privéleven. Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid. Ook het recht om studies te voltooien kan hieronder dus begrepen worden. Kort Ged. Brussel 23 januari 2007, T. Vreemd. 2007, afl. 2, nog niet gepubliceerd. Dat zij trouwens gelet op het schrijnend tekort van opgeleide kinderverzorgers (zie lijst knelpuntberoep stuk 15) onmiddellijk in de maatschappij van slag kan gaan en haar verdiensten kan bewijzen. Aangezien DVZ evenmin op dit punt een belangenafweging heeft gemaakt, nl het gegeven dat verzoekster haar opleiding dient stop te zetten en het uitwijzingsbeleid. Dat verzoekster inderdaad beschikt over een volstrekt blanco strafregister. Dat derhalve de materiële motiveringplicht in bestuurszaken ernstig werd geschonden. Dat zulke houding zeker niet overeenstemt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

B. Het feit dat de vader van verzoekster in Tunesië ziek is en niet in staat is voor haar te zorgen is niet relevant daar betrokkene meerderjarig is Aangezien verzoekster desbetreffend kan verwijzen naar het bovenvermeld punt A. Dat ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekster haar opleiding graag zou voltooien en het verleden heeft uitgewezen dat in haar land van herkomst zulks niet mogelijk is gelet op de ziekte van haar vader en hieraan gekoppeld de onmogelijkheid om zijn dochter te laten verder studeren (stuk 3). Alle stukken waarvan in de inventaris gewag wordt gemaakt werden toegevoegd met uitzonderingen van de regularisatie aanvraag of aan de actualisering bij brief van 8 januari 2011 uitgezonderd stuk 10 tot en met 13 zijnde bijkomende bewijzen ivm het vlot verloop van haar schoolloopbaan, waarmee derhalve op het ogenblik van de uitspraak kan rekening gehouden worden nu zulks een geactualiseerde bevestiging is van de vorige bewijsstukken.

C. Het feit dat de moeder en de broer van verzoekster over legaal verblijf beschikken staat niet in disproportionaliteit met de schending van artikel 8 van het EVRM indien verzoekster tijdelijk van haar

familie zou verwijderd worden om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Aangezien bovendien middels het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd. Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 — 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26 Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/ Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21. Dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel is toegelaten wanneer de belangen van de rechtstaat een hogere waarde kennen (zoals bv personen met een strafregister). Dat verzoekster volledig beschikt over een blanco strafregister. Aangezien deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic /Oostenrijk. Dat toch niet kan ontkend worden dat verzoekster volledig ten laste is van haar schoonzus en zij in het gezin van haar broer verblijft. Dat ook de moeder beschikt over een geldig verblijfsvergunning. Dat de rechtspraak duidelijk is, ni niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3). Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/Turkije. Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VW) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden. Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743. Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936. Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, bnle 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk. Ziz Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije. Dat door DVZ bovendien geen redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM kan worden nagekomen indien zij de aanvraag in Tunesië zou indienen zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer het gezinsleven bijna een jaar later pas kan aangevat worden zodat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Zie RvSt 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 260. Dat derhalve de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Dat verzoekster dan ook in eer en geweten vraagt dat de beslissing nietig zou worden verklaard.”

2.2. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire past, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

2.3. In de aanvraag van 20 augustus 2010 voerde verzoekster de volgende buitengewone omstandigheden aan: de ziekte van verzoeksters vader, die haar in Tunesië hierdoor niet ten laste kan nemen, verzoeksters moeder is inmiddels gerechtigd tot verblijf in België en verzoekster studeert in België en legt goede resultaten voor. In de aanvulling voerde verzoekster als buitengewone omstandigheden aan: de schoolloopbaan en familiale banden: verzoekster heeft een broer van Belgische nationaliteit, die in België woont.

2.4. De minister of staatssecretaris beschikt bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden over een discretionaire bevoegdheid. In de bestreden beslissing wordt m.b.t. de studies gemotiveerd dat de inschrijving in een erkende instelling niet is aangetoond, dat verzoekster niet meer schoolplichtig is en er wordt verwezen op de mogelijkheid om op basis van een studentenvisum naar België terug te keren.

2.5. De Raad aanvaardt het beginsel dat een aanvrager dient gebruik te maken van de bij wet voorziene procedure. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het bestaan van de procedure tot afgifte van het studentervisum, die gepaard gaat met de geëigende controlemechanismen van de wettelijke voorwaarden, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd, nu die procedure standaard in de vreemdelingenwet is voorzien en er aldus geen reden is om ze als buitengewoon aan te merken.

2.6. Het nadeel dat verzoekster meent te ondergaan indien zij de visumprocedure vanuit Tunesië dient af te wachten, is te wijten aan het feit dat verzoekster van in het begin onwillig is de bij wet voorziene procedure te volgen.

2.7. Met betrekking tot de ziekte van haar vader wordt vastgesteld dat verzoekster in de uiteenzetting van het middel geen argumenten aanbrengt waarom de bestreden beslissing hieromtrent kennelijk onredelijk zou zijn. Immers, de bestreden beslissing stelt niet dat verzoeksters zieke vader in Tunesië zelf dient in te staan voor de studies van verzoekster, doch stelt dat zij in België kan studeren mits zij de geëigende visumprocedure volgt en dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die haar hiervan vrij stellen. Aldus berust verzoeksters standpunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

2.8. De overweging in de bestreden beslissing dat verzoekster meerderjarig is, heeft betrekking op het feit dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster in afwachting van de afgifte van een visum, niet voor zichzelf zou kunnen instaan. Ook dit weerlegt verzoekster niet.

Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft verzoekster niet aangetoond dat zij daadwerkelijk een gezin vormt met haar broer of moeder. De broer is inmiddels gescheiden en verhuisd, terwijl verzoekster nog steeds bij haar (ex-)schoonzus woont. Evenmin heeft de broer een tenlasteneming van verzoekster ondertekend.

Zowel in haar regularisatieaanvraag als in haar middel meldt verzoekster dat haar moeder over legaal verblijf beschikt, doch zonder uiteen te zetten dat zij een gezin vormen. Bovendien wordt in de beslissing gesteld dat de verplichting tot terugkeer geen breuk van de familiale relaties betekent, doch slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt.

Verzoekster betwist die vaststellingen in het middel niet, doch beperkt zich er toe te verwijzen naar rechtspraak luidens welke het gezinsleven bescherming verdient, hetgeen verwerende partij geenszins betwist. Verzoekster kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC